

Men det, det jo drejer sig om – og jeg må blive ved, og jeg håber virkelig, ministeren vil svare på det, for der er jo ikke rigtig nogle andre ordførere, der har lyst til at gå ind i det – er, at det jo ikke batter noget i forhold til ministerens egne beregninger.

Det er jo det, jeg også synes er et gigantproblem. Hvor mange drejer det sig om? Jeg ved ikke, om der er lavet nogle beregninger på præcis den del, som hr. Henrik Svane kom ind på. Det er der næppe. Men det kan jo ikke dreje sig om specielt mange.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jamen det interesserer mig at få fru Pia Kjærsgaard til at sige lidt mere om forholdet til de ældre flygtninge.

Jeg har fornemelsen af, at Dansk Folkeparti ofte taler de ældres sag ud fra Dansk Folkepartis grundholdning. Det har jeg respekt for.

Men jeg beder fru Pia Kjærsgaard komme op på talerstolen og kommentere tydeligere, hvad fru Pia Kjærsgaard mener om lige præcis den del af lovforslaget, om der ikke er en god intention i den del af loven, som giver ældre mennesker, der måske geråder ind i en afslutning af deres liv, som er vanskelig på grund af psykiske og fysiske forhold, en mulighed.

Arne Melchior (CD):

Fru Pia Kjærsgaard introducerede begrebet tosegodhed i denne debat. Det giver mig anledning til at erindre om, at dette begreb uden anden halvdel af det sammensatte ord, nemlig uden »godhed«, minsandten er langt værre.

Så vil jeg gerne give fru Birthe Rønn Hornbech ret i, at det jo er det lykkeligste for en person, en familie, der er blevet tvunget, forfulgt, tortureret, generet, diskrimineret til at måtte flygte fra sit hjemland, at kunne vende hjem igen.

Jeg har selv prøvet det. Jeg har været luksusflygtning i et naboland, i Sverige, og jeg skal love for, at hjemvendelsen den 5. maj 1945 var en af de lykkeligste dage i mit liv. Så det kan jeg sagtens sætte mig ind i, og det er jeg enig med fru Rønn Hornbech i.

Men der er jo altså stadig væk nogle i dette land, som vil udsende eller rettere sagt udsmede folk, som har fået ly her. Det spænder lige fra nogle, der vil smide dem ud i faldskærm over deres oprindelige land, til andre, der vil sparke dem ud med stor foragt.

Hvor er det dejligt, at vores regering og det store flertal her i Tinget – ligesom det store flertal i befolkningen er jeg overbevist om – vil bidrage til en sådan hjemsendelse, når den er mulig, gennem ydelse og ret til fortrydelse. Det er en hjælp. Den vil vi yde.

CD kan støtte forslaget intentioner og enkeltheder, men det er klart, at det hele tiden må være en forudsætning – det ligger jo også i lovteksten og i de forsøg, der gøres på at hjælpe – at forholdene i det land, man er kommet fra og eventuelt skal vende hjem til, er sådan, at det menneskeligt set lader sig gøre med rimelighed. Det er ikke nok, at der er egentlig fred, om jeg så må sige; en fredsslutning.

Bare se situationen i Irland, i så lille et område med nært beslægtede mennesker, tilhørende det samme hovedreligionssamfund: kristendommen. Der er sluttet fred, dér er sluttet aftaler, men det bliver ved med ikke at gå. Og meget værre endnu er det selvfølgelig mange andre steder i landet, hvor befolkningsgrupperne er meget mere forskelligartede, og hvor hadet har været endnu meget større.

Det er ikke så ligetil, men her gøres et helhjertet, vil jeg godt sige, forsøg på at hjælpe i sådanne situationer. Man har så ikke givet loven en særlig folkelig titel. Jeg har slået ordet efter i nydansk ordbog: repatriering står der faktisk. Og vi slynger blot om os med det ord her. Spørg 100 mennesker, hvad de forstår ved »repatriering«, og der er ikke nogen, der vil forstå det. Loven burde egentlig hedde »lov om tilbagevenden til eget hjemland«, for det er det, den handler om. Men o.k., det er en bagatel.

Jeg vil gerne til slut opholde mig et øjeblik ved de tal for det, flere har nævnt – også fru Pia Kjærsgaard – og herregud: en lov for 100 mennesker! Jeg mener ikke, at ministerens bemærkninger på side 10, hvor tallet 100 personer er nævnt, er ment som en forudsigtelse om, hvad denne lov vil komme til at betyde.

Fru Birte Rønn Hornbech sagde, det var vanskeligt at forudsige, hvordan den ville blive benyttet, og så sagde hun: Det vil vi se nærmere og grundigt på i udvalget. Jamen det kan vi ikke sige noget sikkert om i udvalget heller! Det er der ingen, der aner. Det kan kun praksis og situationer ude i verden vise.

Ministerens skriver da også, at det er et skøn, som »er forbundet med en betydelig usikkerhed, da antallet af udlændinge, der repatrierer, afhænger af en række forhold, herunder forholdet i de relevante lande, og derfor varierer